

Den 5. oktober 1998 blev af Ophavsretslicensnævnet

i sag nr. 68

The Voice of Scandinavia
mod
Gramex

afsagt følgende

Kendelse:

1. Indledning.

Sagen angår størrelsen af det vederlag, som klageren, The Voice of Scandinavia, i henhold til ophavsretslovens § 68 skal betale til indklagede, Gramex, for brug af beskyttede lydoptagelser (fonogrammer).

Klageren er en kommerciel radio, hvis udsendelser via satellit udsendes i Danmark, hvor de fortrinsvis modtages af indehavere af kabelanlæg og over disse viderefordes til husstande tilsluttet anlæggene.

Indklagede er den af kulturministeren godkendte fællesorganisation, som repræsenterer dels de udøvende kunstnere, dels producenterne af lydoptagelserne.

Sagen er indbragt for Ophavsretslicensnævnet ved klageskrift af 20. maj 1997. Efter skriftveksling blev der afholdt mundtlig forhandling den 14. januar 1998. Ved afslutningen af denne forhandling fremkom nævnet med en tilkendegivelse vedrørende visse retningslinier for vederlagsfastsættelsen, og parterne erklærede sig villige til at forhandle på dette grundlag. Da der ikke under disse forhandlinger kunne opnås enighed, afholdtes ny mundtlig forhandling den 9. september 1998, hvorefter sagen blev optaget til afsigelse af kendelse.

Klageren har været repræsenteret af advokat Bjarke Vejby og indklagede af advokat Johan Schlüter.

I nævnets behandling af sagen har deltaget højesteretsdommer Peter Blok, advokat Asger Thylstrup og advokat Hanne Bender.

2. Parternes påstande.

Klageren nedlagde oprindelig påstand om, at vederlaget for radioens anvendelse af beskyttede fonogrammer skulle fastsættes til 450.000 kr. for året 1998 og for de følgende år til samme beløb reguleret efter nettoprisindekset.

Indklagede nedlagde oprindelig påstand om, at vederlaget skulle fastsættes efter de gældende takster for lokalradioer, jf. Tvangslicensnævnets kendelser af 10. april 1987 i sag nr. 17 og af 23. juni 1988 i sagerne 20 m.fl., således at vederlagsfastsættelsen skulle ske på grundlag af satellitradioens dækningsområde fradraget betalinger for klagerens samtidige fremførelse af fonogrammer i klagerens lokalradio i Brøndby.

Ved afslutningen af den mundtlige forhandling den 14. januar 1998 tilkendegav nævnet, at ingen af disse påstande kunne tages til følge. Over for klagerens påstand anførte nævnet, at det ikke kunne tilslutte sig, at vederlaget fastsættes som et fast beløb, idet vederlaget - på samme måde som den for lokalradioer gældende takst - bør fastsættes under hensyn dels til modtagerkredsens størrelse (dækningsområdet), dels til radioens musikforbrug. Over for indklagedes påstand anførte nævnet, at der i forskellige henseender bestod tvivl om, hvorledes dækningsområdet nærmere skulle fastlægges, og at taksten for en satellitradio burde være væsentligt lavere end taksten for en lokalradio med samme dækningsområde.

Efter at parterne forgæves havde forhandlet på dette grundlag har klageren nedlagt følgende endelige påstande:

1. Ved et dækningsområde på 860.000 indbyggere betales i 1998 2,20 kr. pr. minut beskyttet musik, hvilket ved et anslået

forbrug af beskyttet musik på 250.000 minutter fører til et samlet vederlag på 550.000 kr.

2. Ved et dækningsområde på 860.000 indbyggere betales i 1999 3,20 kr. pr. minut beskyttet musik, hvilket ved et anslået forbrug af beskyttet musik på 250.000 minutter fører til et samlet vederlag på 800.000 kr.
3. Det under påstand 2 nævnte minutvederlag pristalsreguleres efter udviklingen i nettoprisindekset fra den 1. januar 2000 at regne.

Indklagede har nedlagt følgende endelige påstand:

Med udgangspunkt i lokalradiotaksten, jf. Tvangslicensnævnets kendelser af 10. april 1987 i sag nr. 17 og af 23. juni 1988 i sagerne 20 m.fl. tilpligtes klageren at betale et årligt vederlag til indklagede på 1.430.442 kr., dog således, at dette vederlag i 1998 reduceres med 50% til 715.221 kr. og i 1999 med 25% til 1.072.831 kr. Det årlige vederlag fra og med 1999 pristalsreguleres i overensstemmelse med den procentvise regulering af lokalradiotaksten. Det årlige vederlag reguleres i øvrigt i op- eller nedadgående retning i tilfælde af væsentlige ændringer i forudsætningerne for vederlagsfastsættelsen.

Nedenfor i afsnit 4 vedrørende parternes anbringender er der redegjort nærmere for de forudsætninger vedrørende dækningsområde og musikforbrug, som ligger til grund for parternes påstande, og for de beregninger i øvrigt, som indgår i indklagedes påstand.

3. Sagens nærmere baggrund og omstændigheder.

Ved kendelse af 10. april 1987 i sag nr. 17 fastsatte Tvangslicensnævnet det vederlag, lokalradioer skal betale til Gramex, således:

"Lokalradioer med et dækningsområde på 50.000 indbyggere skal betale enten 50 øre pr. minut udsendelse af beskyttede fonogrammer eller - i mangel af afgivet specifikation af denne fonogrambenyttelse - 30 øre pr. minut af den samlede sendetid af fonogrammer. Ved dækningsområder mindre end, henholdsvis større end 50.000 indbyggere formindskes, henholdsvis forøges beløbene proportionelt."

Ved kendelse af 23. juni 1988 i sagerne 20 m.fl. præciserede Tvangslicensnævnet, at en lokalradios dækningsområde i almindelighed må ansættes til antallet af indbyggere i det område (den eller de kommuner), i hvilket radioen har sendetilladelse.

Kendelsen af 10. april 1987 indeholdt tillige en bestemmelse om pristalsregulering af taksterne. Som følge heraf er taksten pr. 1. april 1998 for udsendelse af beskyttede fonogrammer 0,68 kr. pr. minut, når dækningsområdet er 50.000 indbyggere.

For lokalradioer med sendetilladelse i Københavns eller Frederiksberg kommune fastsættes dækningsområdet efter Gramex' faste praksis, som er tiltrådt af Tvangslicensnævnet, som udgangspunkt til 280.000 indbyggere svarende til halvdelen af de to kommuners samlede indbyggertal.

Den 24. oktober 1994 fik klageren af Satellit- og Kabelnævnet som den første radio tilladelse til radioprogramvirksomhed ved hjælp af satellit. Klageren (eller selskaber forbundet med klageren) driver endvidere lokalradioer i Brøndby, i Lyngby og på Fyn. Klagerens udsendelser via satellit er ikke kodede og er en simultan viderespredning af udsendelserne fra Voice Brøndby. Denne lokalradio har sendetilladelse i Brøndby Kommune, men betaler efter aftale med indklagede vederlag efter et dækningsområde på 280.000 indbyggere. Fra kl. 2300 til kl. 0600 sendes samme udsendelser på alle 3 lokalradioer og via satellit.

Klageren sender via en satellit, der er placeret 5 grader øst, og som fortrinsvis tages at fællesantenneanlæg. Der er mellem

parterne enighed om at lægge til grund, at 1 mio. husstande er tilsluttet kabelanlæg, som modtager klagerens udsendelser. Kabelanlæggene anvendes i første række til viderespredning af TV-programmer, og der er mellem parterne enighed om at lægge til grund, at kun 60% af de husstande, der er tilsluttet de omhandlede kabelanlæg, dvs. 600.000 husstande, har tilsluttet en radio til kabelanlægget.

Klageren sender 24 timer i døgnet, dvs. 527.040 minutter pr. år. Der foreligger ikke sikre oplysninger om det samlede musikforbrug, henholdsvis forbruget af beskyttet musik. Under den mundtlige forhandling den 14. januar 1998 angav klageren det samlede musikforbrug til 78% og forbruget af beskyttet musik til ca. 60% heraf. Som anført nedenfor i afsnit 4 har klageren i forbindelse med sin endelige påstand anslået det samlede musikforbrug til 70% og forbruget af beskyttet musik til 80% heraf, medens indklagedes endelige påstand bygger på et samlet musikforbrug på 70% og et forbrug af beskyttet musik på 60% heraf.

Ifølge undersøgelser foretaget af Gallup vedrørende antallet af lyttere i Jylland til klagerens udsendelser havde disse i 2. halvår af 1996 en daglig dækning på 59.000 lyttere og en ugentlig dækning på 251.000 lyttere, i 1. halvår af 1997 en daglig dækning på 66.000 lyttere og en ugentlig dækning på 262.000 lyttere og i 1. halvår af 1998 en daglig dækning på 45.000 lyttere og en ugentlig dækning på 159.000 lyttere.

Den 30. juni 1995 indgik parterne en aftale, hvorefter klageren i minimumsvederlag til indklagede skulle betale 300.000 kr. i 1995, 350.000 kr. i 1996 og 400.000 kr. i 1997. Udgangspunktet var, at indklagede skulle betale 5% af sin omsætning, men denne bestemmelse blev ikke aktuel.

Ved skrivelse af 15. november 1996 opsagde indklagede aftalen til udgangen af marts måned 1997. Det hedder i skrivelsen bl.a.:

"Den indgåede aftale var udtryk for et kompromis på baggrund af radioens vægring mod at betale vederlag forud for den danske sendetilladelse blev opnået i efteråret 1994, og grundlaget for aftalen var dine oplysninger om et ikke nærmere angivet antal tilslutninger til hybridnettet som et supplement til dine lokale Voice-lokalradioer og med respekt for de foretagne betalinger fra disse. Du oplyste ligeledes, at den daglige sendetid var 15 timer med en musikanvendelse på 80% og en beskyttelsesprocent på omkring 50.

En nærmere analyse af koncernens egne opgivelser af de primære dækningsområder, som er grundlaget for de foretagne Gallup-målinger, viser imidlertid, at der er tale om en landsdækkende radiovirksomhed, og at indbyggertallet i det primære dækningsområde - med skyldig fradrag for lokalstationernes dækningsområder - mindst kan opgøres til 1.5 mill. indbyggere. Dertil kommer, at stationen har udvidet sin sendetid med over 50% og i dag er døgnsendende, og at beskyttelsesprocenten er steget med 20%.

Vi mener, at der på dette grundlag må ske en genforhandling for at få aftalen på linie med vor almindelige minuttarif for landsdækkende radiovirksomhed, og hører gerne dine forslag til mødedatoer."

Efter at klageren havde bestridt grundlaget for opsigelsen, opnåedes der enighed om at lade aftalen gælde til udgangen af 1997.

Indklagede betaler også vederlag til KODA, som repræsenterer komponister og tekstforfattere m.m. Af et notat af 10. maj 1995 udarbejdet af Kulturministeriet vedrørende et møde i ministeriet om fastsættelsen af vederlaget til KODA fremgår bl.a., at ministeriet fandt, at KODA's lokalradiotarif ikke var relevant, og at ministeriet ikke på dette tidspunkt ønskede at tage stilling til vederlagsniveauet.

I september 1995 blev der indgået en aftale mellem klageren og KODA, ifølge hvilken klageren skulle betale en procentdel af de samlede årlige indtægter, dog som minimum 425.000 kr. om året, hvilket beløb skulle pristalsreguleres. Denne aftale er opsagt af KODA til udgangen af juni 1997. Der er fremlagt et af KODA udarbejdet udkast til en ny aftale, ifølge hvilket minimumsve-

derlaget skal forhøjes til 1.300.000 kr. om året (pristalsreguleret), dog således at det i 1998 skal være 800.000 kr., i 1999 1.000.000 kr. og i 2000 1.200.000 kr. Klageren har oplyst, at der endnu ikke har været ført forhandlinger om dette udspil fra KODA's side.

Der er fremlagt en aftale af september 1997 indgået mellem indklagede og Radio 2, der ligesom klageren sender via satellit. Med udgangspunkt i et dækningsområde på 678.000 husstande (ca. 1,5 mio. indbyggere) er vederlaget fastsat til 27 kr. pr. minut udsendelse af beskyttede fonogrammer, dog således, at der ydes 50% rabat i 1997 og 25% rabat i 1998. Efter det oplyste er minutprisen på 27 kr. beregnet som en til dækningsområdet svarende forholdsmæssig del af landsradiotaksten for Danmarks Radio (pr. 1. april 1997 88,88 kr.).

Aftalen mellem indklagede og Radio 2 indeholder en bestemmelse om, at Radio 2 til enhver tid kan indbringe spørgsmålet om vederlagsbetalingen for Ophavsretslicensnævnet, hvorefter aftalen bortfalder. I en skrivelse af 18. november 1997 fra Fællesrådet for Elektroniske Medier til indklagede tager Fællesrådet afstand fra den indgåede aftale, idet det bl.a. anføres, at "vederlagsniveauet langt overstiger, hvad der på dette område kan siges at være et rimeligt vederlag". I en skrivelse af 8. december 1997 fra Radio 2's advokat til Fællesrådet anfører advokaten bl.a., at det er Radio 2's opfattelse, "at Gramex ved forhandlingerne har misbrugt sin monopolstilling og har af tvunget Radioen en for høj vederlagsbetaling".

4. Parternes anbringender.

Klageren har anført, at en radioudsendelse via satellit ikke kan sidestilles med almindelige æterbårne radioudsendelser, herunder lokalradioudsendelser, men må karakteriseres som subsidiær i forhold hertil. Dette skyldes, at en radioudsendelse, der sendes via satellit, alene kan modtages på radioer, som via et antennestik er tilsluttet en parabolantenne, der er rettet

mod den pågældende satellit, hvilket i praksis vil sige radioer tilsluttet et kabelanlæg, som primært har til formål af videre-sprede TV-udsendelser. Klagerens radioudsendelser kan således ikke modtages af transistorradioer, bilradioer eller radioer placeret i et rum uden (TV-)antennestik. Den subsidiære karakter, som følger heraf, bekræftes af oplysningerne om klagerens lyttertal, som er mindre end en række af de større lokalradioers lyttertal. Disse forhold blev anerkendt af indklagede ved parternes indgåelse af aftalen af juni 1995, og der er ikke senere sket ændringer, som kan begrunde den drastiske forhøjelse af vederlaget, som indklagede nu forlanger.

At det vederlagsniveau, som blev aftalt i 1995, var rimeligt, bekræftes af, at indklagede efterfølgende indgik en aftale med KODA om et lignende vederlagsniveau. Indklagedes opsigelse af aftalen med klageren må formentlig ses i lyset af etableringen af Radio 2, som har et helt andet økonomisk grundlag end klageren. Den mellem indklagede og Radio 2 indgåede aftale kan ikke tages som udtryk for, hvad der må anses for et passende vederlag for satellitradioudsendelser. Klageren anerkender, at der siden aftalen af juni 1995 er sket ændringer - bl.a. i form af øget sendetid og et større antal tilslutninger til kabelanlæg - som kan begrunde en forhøjelse af vederlaget, hvilket der fuldt ud er taget højde for i klagerens endelige påstande. Et årligt vederlag på 800.000 kr., jf. klagerens påstand 2, er det absolut maksimale, klageren kan betale, såfremt driften af satellitradioen skal være rentabel. For annoncørerne er det ikke den teoretiske modtagerkreds, men det faktiske lyttertal, som er afgørende. Det må endvidere tages i betragtning, at klageren også er blevet mødt med et krav om en væsentlig forhøjelse af vederlaget til KODA. Et vederlag på det niveau, som indklagede forlanger, vil betyde, at satellitradioen må ophøre.

Det dækningsområde på 860.000 indbyggere, som ligger til grund for klagerens påstande, fremkommer således: 1 mio. husstande er tilsluttet kabelanlæg, der modtager klagerens udsendelser. Heraf har 60% eller 600.000 husstande tilsluttet radio til ka-

belanlægget. Med et gennemsnit på 2,2 indbyggere pr. husstand fremkommer et dækningsområde på 1.320.000 indbyggere. Herfra trækkes dækningsområdet for Voice Brøndby, 280.000 indbyggere, og dækningsområdet for Voice Fyn, 180.000 indbyggere.

Som det fremgår af det følgende, er der efter indklagedes opfattelse ikke er grundlag for at fradrage dækningsområdet for Voice Fyn, som - bortset fra nattetimerne - ikke sender de samme udsendelser som klageren. Klagerens begrundelse for, at også dækningsområdet for Voice Fyn bør fratrækkes, er, at denne lokalradios udsendelser har samme karakter som klagerens, hvilket indebærer, at klagerens lyttertal på Fyn må formodes at være meget beskedent.

Det af klageren anslåede forbrug af beskyttet musik på 250.000 minutter pr. år er ifølge klageren beregnet på grundlag af et samlet musikforbrug på 70% og et forbrug af beskyttet musik på 80% heraf. (Der synes at foreligge en regnefejl, idet 80% af 70% af 527.040 minutter er 295.142 minutter).

Klageren har anført, at de i påstandene angivne vederlag på henholdsvis 2,20 kr. pr. minut beskyttet musik i 1998 og 3,20 kr. pr. minut beskyttet musik i 1999 og fremover (pristalsreguleret) for såvidt er fremkommet ved tilbageregning fra de angivne samlede vederlag på henholdsvis 550.000 kr. og 800.000 kr., som er de højeste beløb, klageren kan betale.

Indklagede har anført, at parternes aftale af juni 1995 var udtryk for en tidsbegrænset forsøgsordning, som havde til formål at få erfaring med hensyn til, om et omsætningsbetinget vederlag kunne fungere og føre til et rimeligt resultat, hvilket viste sig ikke at være tilfældet. De aftalte årlige minimumsvederlag var urimeligt lave i forhold til de betalinger, der påhviler andre radioer. Der må derfor ske en betydelig forhøjelse af det vederlag, klageren skal betale, og der bør samtidig fastsættes et generelt takstsystem for satellitradioer. Efter nævnets faste praksis lægges der vægt på dækningsområdet

og ikke på lyttertallet. Nævnets tilkendegivelse på mødet den 14. januar 1998 om, at taksten for satellitradioer bør være væsentligt lavere end taksten for lokalradioer, har indklagede taget til efterretning og indarbejdet i sin endelige påstand på den måde, at dækningsområdet defineres som antal husstande i stedet for antal indbyggere, hvilket - når der regnes med et gennemsnit på 2,2 indbyggere pr. husstand - indebærer, at taksten for satellitradioer bliver 2,2 gange mindre end taksten for lokalradioer.

De forudsætninger og beregninger, der ligger til grund for indklagedes endelige påstand, er i indklagedes påstandsdokument angivet således:

1. Dækningsområdet er lig med det antal husstande, som kan modtage klagerens udsendelser, idet en husstand svarer til 2,2 personer.
2. Klagerens udsendelser fremføres til 1 mio. husstande, hvilket antal, når vederlaget skal beregnes, reduceres med 130.000, svarende til husstandene i Voice Brøndby's dækningsområde, hvorefter de 870.000 husstande reduceres med 40% som følge af manglende modtageinstallationer i hjemmene, således at dækningsområdet herefter udgøres af 520.000 husstande.
3. Lokalradiotariffen på landsplan, pr. 1. januar 1998, kr. 70,00 i minuttet, forudsætter et dækningsområde på alle Danmarks indbyggere, godt 5 mio., svarende til 2.300.000 husstande x 2,2.
4. Lokalradiotariffen reduceres til kr. 32,00 pr. minut ved at dividere kr. 70,00 med 2,2 som følge af, at der typisk kun vil være én kabeltilslutning i en husstand.
5. Dagtariffen pr. minut for 100.000 husstande vil herefter være kr. 32,00 divideret med 23 = kr. 1,39, og nattariffen pr. minut svarende til 1/3 heraf vil da være kr. 0,46.

6. For en døgnudsendende radio skal 82% af vederlaget fastsættes efter dagtariffen og 18% efter nattariffen.
7. Indklagede udsender årligt beskyttet fonogrammusik i 225.000 minutter, svarende til en musikprocent på ca. 70 og en beskyttelsesprocent på ca. 60.
8. Pr. 100.000 husstande skal der herefter betales $(225.000 \times 82\% = 184.500) \times \text{kr. } 1,39 = \text{kr. } 256.455,00 + (225.000 \times 18\% = 40.500) \times \text{kr. } 0,46 = \text{kr. } 18.630,00$, i alt kr. 275.085,00.
9. På grundlag af det under punkt 2 opgjorte dækningsområde skal indklagede betale $\text{kr. } 275.085,00 \times 5,2 = \text{kr. } 1.430.442,00$, som er indklagedes betalingspåstand i sagen."

Som det fremgår af pkt. 2 vedrørende dækningsområdet, er indklagede enig i, at der skal foretages fradrag for dækningsområdet for Voice Brøndby, hvorved bemærkes, at 130.000 husstande stort set svarer til 280.000 indbyggere (faktor 2,2). Imidlertid har indklagede i sin beregning først foretaget fradraget på 40% (de husstande, som ikke har tilsluttet radio til kabelanlægget), efter at Voice Brøndby's dækningsområde er fratrukket. Hvis man - i overensstemmelse med principperne i klagerens beregning - foretager et fradrag på 40%, før Voice Brøndby's dækningsområde fratrækkes, kan dækningsområdet opgøres til 60% af 1 mio. husstande med fradrag af 130.000 husstande eller 470.000 husstande (stort set svarende til 1.040.000 indbyggere). Lægges i beregningen i pkt. 9 et dækningsområde på 470.000 husstande til grund, fremkommer et samlet vederlag på 1.292.900 kr.

5. Ophavsretslicensnævnets bemærkninger.

Ophavsretslicensnævnet finder - som allerede tilkendegivet under den mundtlige forhandling den 14. januar 1998 - at der også for radioer, der som klageren sender via satellit, bør betales et vederlag til indklagede, som er fastsat under hensyn

dels til modtagerkredsens størrelse (dækningsområdet), dels til radioens forbrug af beskyttet musik. Som ligeledes tilkendegivet på det nævnte møde finder nævnet endvidere, at det vederlag, der skal betales af en satellitradio, bør være væsentligt lavere end det vederlag, der skulle betales af en lokalradio med samme dækningsområde og musikforbrug. Nævnet har herved lagt til grund, at udviklingen inden for kabelområdet i praksis har medført en væsentlig forskel i aflytningen af beskyttet musik i en æterbåren radioudsendelse i forhold til en radioudsendelse, der sender via satellit. Sidstnævnte form for udsendelse kan kun modtages ved hjælp af radioapparater, som er tilsluttet et antennestik med forbindelse til en parabolantenne rettet mod den pågældende satellit, og typisk vil udsendelserne blive overført til radioapparaterne via et kabelanlæg, der i første række har til formål at videresprede TV-programmer. Nævnet har ved vurderingen - uanset det, indklagede har anført om baggrunden herfor - også fundet at måtte lægge en vis vægt på størrelsen af de minimumsvederlag for årene 1995-97, som indklagede accepterede ved parternes aftale af 30. juni 1995.

En varig ordning kan efter nævnets opfattelse ikke bygge på klagerens påstande, som ikke angiver, på hvilken måde der skal tages hensyn til ændringer i forhold til det forudsatte dækningsområde og det forudsatte musikforbrug. Endvidere bemærkes, at nævnet ikke finder tilstrækkeligt grundlag for at foretage fradrag for Voice Fyn's dækningsområde ved fastsættelsen af klagerens dækningsområde.

Indklagedes påstand tager - selv om enkelthederne ikke fremgår af selve påstanden - udgangspunkt i de principper for vederlagsfastsættelse, der gælder for lokalradioer, og er udtryk for, at klagerens minuttakst skal være 2,2 gange mindre end taksten for en lokalradio med samme dækningsområde. Nævnet finder imidlertid, at de foran anførte forhold bør medføre en noget større reduktion i forhold til lokalradiotaksten end den, der indgår i indklagedes påstand.

Efter en samlet vurdering finder nævnet herefter, at det vederlag, klageren skal betale til indklagede - når foreløbig bortses fra spørgsmålet om en overgangsordning - bør fastsættes til 1/3 af det vederlag, en lokalradio med samme dækningsområde og samme musikforbrug skulle betale. Det bemærkes, at heraf også følger, at der ydes reduktion for udsendelser i nattimer efter samme retningslinier som for lokalradioer, og at den for klageren gældende takst vil blive pristalsreguleret, da taksten for lokalradioer pristalsreguleres. Nævnet finder endvidere anledning til at tilføje, at den nævnte takst vil kunne tages op til fornyet overvejelse, såfremt der sker væsentlige ændringer i tekniske eller andre forhold vedrørende radioudsendelser via satellit.

Med hensyn til fastsættelsen af klagerens dækningsområde bemærker nævnet følgende:

Dækningsområdet defineres - ligesom dækningsområdet for en lokalradio - som antallet af indbyggere i modtagerkredsen. Der er mellem parterne enighed om, at det for så vidt angår de aktuelle forhold lægges til grund, at 1.000.000 husstande er tilsluttet kabelanlæg, der modtager klagerens radioudsendelser, at en husstand ansættes til gennemsnitlig 2,2 indbyggere, at der skal foretages et fradrag på 40% som følge af, at skønsmæssigt 40% af de til anlæggene tilsluttede husstande ikke har tilsluttet radio til anlægget, og at der skal foretages fradrag af dækningsområdet for Voice Brøndby, som sender samme udsendelser som klageren. Nævnet finder, at det sidstnævnte fradrag først bør foretages, efter at fradraget på 40% er foretaget. Som anført foran finder nævnet endvidere, at der ikke som påstået af klageren er grundlag for at foretage fradrag af dækningsområdet for Voice Fyn. Klagerens aktuelle dækningsområde kan herefter beregnes til (60% af 2.200.000 indbyggere) - 280.000 indbyggere eller 1.040.000 indbyggere.

Taksten pr. minut udsendelse af beskyttet musik ville i 1998 for en lokalradio med dette dækningsområde udgøre (1.040.000 :

50.000) x 0,68 kr. eller 14,14 kr. Taksten for klageren pr. minut beskyttet musik ville herefter i 1998 udgøre 1/3 heraf eller 4,71 kr. Indklagede har ansat klagerens årsforbrug af beskyttet musik til 225.000 minutter. Lægges dette og de af indklagede anvendte principper med hensyn til nattakst til grund, ville klagerens samlede vederlag for 1998 udgøre (184.500 x 4,71 kr. = 868.995 kr.) + (40.500 x 1,57 kr. = 63.585 kr.) eller 932.580 kr.

Indklagede har i sin påstand anerkendt, at der bør indrømmes klageren en overgangsperiode, således at forhøjelsen af vederlaget ikke fuldt ud slår igennem i årene 1998 og 1999. På baggrund af de nedlagte påstande finder nævnet, at overgangsordningen bør gennemføres på den måde, at vederlaget for årene 1998 og 1999 i overensstemmelse med klagerens påstande fastsættes til henholdsvis 550.000 kr. og 800.000 kr.

Thi bestemmes:

Det vederlag, som klageren, The Voice of Scandinavia, i henhold til ophavsretslovens § 68 for brug af beskyttet musik i sine radioudsendelser via satellit skal betale til indklagede, Gramex, fastsættes for årene 2000 og fremover til 1/3 af det vederlag, som en lokalradio med samme dækningsområde og samme forbrug af beskyttet musik skulle betale til indklagede. Klagerens dækningsområde fastsættes efter de foran angivne principper og udgør for tiden 1.040.000 indbyggere.

For årene 1998 og 1999 fastsættes det vederlag, klageren skal betale til indklagede, til henholdsvis 550.000 kr. og 800.000 kr.

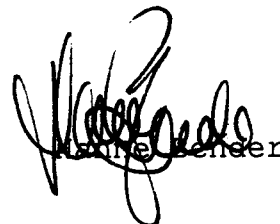
I medfør af § 4 i bekendtgørelse nr. 762 af 2. oktober 1997 om Ophavsretslicensnævnet bestemmes, at klageren og indklagede hver skal betale halvdelen af udgifterne ved nævnets behandling af sagen.

Peter Blok

Asger Thylstrup

Asger Thylstrup